

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 349/2011-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. novembra 2011 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť F. N., B., M. N., B., Š. N., B., a A. F., B., zastúpených advokátkou JUDr. M. S., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. D 688/92 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. D 688/92 p o r u š i l základné právo F. N., M. N., Š. N. a A. F., aby sa ich vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Okresnému súdu Galanta p r i k a z u j e , aby vo veci vedenej pod sp. zn. D 688/92 konal bez zbytočných prietáhov.

3. F. N., M. N., Š. N. a A. F. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie každému v sume po 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré j e Okresný súd Galanta p o v i n n ý zaplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. F. N., M. N., Š. N. a A. F. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 829,92 € (slovom osemstodvadsaťdeväť eur a deväťdesiatdva centov) ktoré j e Okresný súd Galanta p o v i n n ý vyplatiť na účet ich advokátky JUDr. M. S., B., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 349/2011-11 z 10. augusta 2011 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť F. N., M. N. a Š. N. vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. D 688/92 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 322/2011-8 z 24. augusta 2011 bola zároveň prijatá podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde aj sťažnosť A. F., ktorou namieta rovnaké porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v tom istom napadnutom konaní pred okresným súdom.

Uznesením ústavného súdu č. k. PLs. ÚS 6/2011-6 boli veci F. N., M. N., Š. N. a A. F. (ďalej len „sťažovatelia“) spojené na spoločné konanie vedené pod sp. zn. II. ÚS 349/2011.

Z obsahu sťažností a ich príloh vyplýva, že v roku 1992 bolo na okresnom súde začaté dedičské konanie vedené pod sp. zn. D 688/92, Dnot 197/93 po poručiťovi S. N. Dňa 28. februára 1995 boli sťažovatelia ako dedičia po poručiťovi predvolaní na prerokovanie dedičstva, pričom predmetná dedičská vec bola pridelená súdnej komisárke Mgr. O. C.

Sťažovatelia zároveň uviedli, že *„Až po dvanástich rokoch okresný súd(...) uznesením prerušil toto konanie a odkázal jednu z privolaných dedičov na podanie žaloby o určenie neplatnosti listiny obsahujúcej poslednú vôľu poručiťa. (...)*

Konanie na Okresnom súde v Galante ohľadom vyššie uvedeného návrhu o určenie neplatnosti závetu č. k. 11C 192/2004 trvalo až do roku 2009, t. j. ďalších 5 (päť) rokov.

Od skončenia uvedeného sporu, pre ktorý bolo predmetné dedičské konanie prerušené, uplynuli 2 (dva) roky a súd v tejto dedičskej veci nekoná a nerozhodol.“

Podľa názoru sťažovateľov uvedené dedičské konanie trvá už 20 rokov bez toho, aby bolo vo veci rozhodnuté, preto 4. mája 2011 a 7. júna 2011 podali sťažnosť okresnému súdu pre porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd o ich sťažnosti nálezom rozhodol o porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy spôsobených okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. D 688/92 a každému zo sťažovateľov priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 50 000 € a trovy právneho zastúpenia.

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho podpredsedníčkou, listom sp. zn. Spr. 957/2011 z 31. augusta 2011 a právna zástupkyňa sťažovateľov stanoviskom k uvedenému vyjadreniu súdu zo 16. septembra 2011.

2.1 Podpredsedníčka okresného súdu vo svojom prípise opísala chronológiu úkonov, ktoré okresný súd vo veci vykonal s označením tých úkonov, *„ktoré svojím vzájomným*

časovým odstupom s prihliadnutím na ich náročnosť a účel(...) predstavujú prietahy v konaní“.

2.2 Právna zástupkyňa sťažovateľov vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu podpredsedníčky okresného súdu uviedla: „Z vyjadrenia Okresného súdu Galanta vyplýva, že skutočne došlo k zbytočným prietahom v konaní v určitom období trvajúcim až 19 rokov. Navrhujeme, aby Ústavný súd SR vyhovel ústavnej sťažnosti a priznal sťažovateľom primerané zadosťučinenie v zmysle podanej sťažnosti.

Vo veci nebolo doposiaľ rozhodnuté. Pri rýchlejšom postupe súdu (t. j. postupe súdu bez zbytočných prietahov), mohlo byť vo veci už rozhodnuté. Taká neprimeraná dĺžka konania v dedičskej veci je neprijateľná. Neakceptujeme námietku, že sa jedná o právne a skutkovo zložitú vec. 5 rokov trval spor o neplatnosť závetu. Od skončenia sporu t. j. za dva roky stále v dedičskej veci nie je rozhodnuté.

Pri rozhodovaní o výške finančného zadosťučinenia navrhujem, aby súd bral do úvahy dĺžku konania s prihliadnutím na meritum prejednáwanej veci. Za 20 rokov trvania dedičského konania dedičstvo už aj stratilo na hodnote, tak ako uvádzame v samotnej sťažnosti.“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

Z obsahu sťažností a k nim priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. D 688/92:

Dňa 18. marca 1992 bol spísaný úradný záznam bez čísla konania, v ktorom (zrejme dedič) K. N. uvádza, že poručiteľ zomrel(...) v T., zanechal závet písaný v anglickom jazyku a že mal dvojité štátne občianstvo.

Dňa 30. marca 1992 bol doručený prípis na Generálny Konzulát Maďarskej republiky, v ktorom sa uvádza, že dedičkou po poručiteľovi je jeho dcéra, občianka Maďarskej republiky

Dňa 24. júla 1992 bola do spisu založená plná moc právneho zástupcu zákonnej dedičky (pokračovaním v spise sú: zápisnica z OÚ v T. z 15. septembra 1992 a čestné vyhlásenia o tom, že dedičia splnomocňujú na zastupovanie v dedičskom konaní spoludediča K. N.).

Dňa 22. marca 1993 okresný súd vydal poverenie pre súdnu komisárku Mgr. C.

Dňa 10. mája 1993 okresný súd požiadal súdnu komisárku o zapožičanie dedičského spisu.

Dňa 8. júla 1993 notár požiadal Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) zaslať „*dedičské práva štátov Florida a Illinois*“ (zaslané 4. augusta 1993).

Dňa 6. augusta 1993 okresný súd požiadal notára o podanie správy, „*v akom štádiu je vybavovanie veci, hlavne, či je vytýčený termín pojednávania*“.

Dňa 9. novembra 1993 bola na okresnom súde spísaná zápisnica so zástupcom dedičov.

Dňa 21. júna 1994 notár stanovil termín pojednávania na 27. jún 1994.

Dňa 27. júna 1994 bola vo veci prerokovania dedičstva notárom spísaná zápisnica.

Dňa 2. júla 1994 okresný súd uznesením určil všeobecnú hodnotu dedičstva a potvrdil nadobudnutie časti dedičstva.

Dňa 17. februára 1995 notár stanovil termín pojednávania na 28. február 1995.

Dňa 28. februára 1995 bolo pojednávanie odročené na 1. marec 1995 z dôvodu vyhlásenia neplatnosti závetu a predloženia ďalších dôkazných prostriedkov.

Dňa 1. marca 1995 bolo pojednávanie odročené z dôvodu žiadosti dedičov o splnomocnenie právneho zástupcu a z dôvodu dožiadania ministerstva.

Dňa 8. decembra 1995 okresný súd vrátil spis notárke na prepracovanie rozhodnutia.

Dňa 29. januára 1996 okresný súd uznesením sp. zn. D 688/92, Dnot 197/93 vyhlásil „*listinu spísanú v anglickom jazyku vlastnou rukou poručiteľa dňa 29. 11. 1990 obsahujúcu jeho poslednú vôľu za platnú v tej časti, pod ktorú sa poručiteľ podpísal*“.

Dňa 27. februára 1996 jedna z dedičiek podala proti uzneseniu okresného súdu odvolanie.

Dňa 10. mája 1996 bol spis s odvolaním predložený Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“).

Dňa 6. júna 1997 krajský súd vrátil spis okresnému súdu bez rozhodnutia ako vec predčasne predloženú pre účely odstránenia nedostatkov.

Dňa 29. júla 1997 okresný súd vyzval právneho zástupcu dedičky na predloženie požadovaných dokladov – poručiteľ v čase smrti nebol štátnym občanom Slovenskej republiky.

Dňa 3. júna 1998 bol spis s odvolaním predložený Krajskému súdu v Trnave.

Dňa 3. júla 1998 Krajský súd v Trnave postúpil vec krajskému súdu.

Dňa 29. januára 1999 krajský súd uznesením zrušil napadnuté uznesenie okresného súdu. Spis bol vrátený okresnému súdu 22. marca 1999.

Dňa 14. júla 1999 právny zástupca dedičky z Maďarska reagoval na výzvu okresného súdu.

Dňa 11. októbra 1999 okresný súd zaslal notárke dedičský spis.

Dňa 11. decembra 2000 notárka požiadala okresný súd o vytvorenie kópie s vecou súvisiaceho spisu.

Dňa 17. októbra 2001 bol notárkou spísaný záznam s právnym zástupcom dedičky a zároveň bola okresnému súdu zo strany notárky adresovaná žiadosť o rekonštrukciu časti spisového materiálu.

Dňa 26. novembra 2001 okresný súd vyzval notárku na označenie čoho sa má požadovaná rekonštrukcia týkať. Notárka listom z 23. januára 2002 požiadala o rekonštrukciu spisu vedeného pod sp. zn. Nšn G 326/92. Od toho dňa sa okresný súd pokúsil o rekonštrukciu uvedeného spisu.

Dňa 29. mája 2002 okresný súd vrátil dedičský spis notárke s tým, že neprichádza do úvahy rekonštrukcia spisu sp. zn. Nšn G 326/92, pretože je súčasťou dedičského spisu.

Dňa 29. októbra 2002 notárka požiadala Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v T. o doplnenie údajov–ktorého konkrétneho štátu USA bol porúčiteľ príslušníkom.

Dňa 14. novembra 2002 notárka požiadala okresný súd o doplňujúce informácie.

Dňa 22. novembra 2002 okresný súd vrátil spis notárke s odpoveďou na doplňujúce informácie.

Dňa 5. februára 2003 okresný súd opätovne vrátil dedičský spis notárke s požiadavkou na prepracovanie návrhu uznesenia na zastavenie konania.

Dňa 15. októbra 2003 podanie–námietka notárky podaná dedičkou z Maďarskej republiky.

Dňa 21. októbra 2003 okresný súd vyzval dedičku z Maďarska na odôvodnenie námietky zaujatosti, ona však na výzvu nereagovala.

Dňa 17. mája 2004 okresný súd vyžiadal dedičský spis od notárky z dôvodu podanej sťažnosti F. N.

Dňa 24. mája 2004 bol u notárky spísaný záznam so závetnou dedičkou M. N. a návrh uznesenia okresného súdu o prerušení konania a odkázaní dedičky G. M. na podanie žaloby.

Dňa 23. júna 2004 okresný súd vrátil spis notárke na prepracovanie uznesenia o prerušení konania.

Dňa 30. júla 2004 bol spis notárkou vrátený.

Dňa 4. septembra 2004 okresný súd uznesením konanie prerušil a odkázal G. M. na podanie žaloby o určenie neplatnosti listiny (závetu).

Dňa 9. decembra 2009 bola notárke doručená žiadosť dediča o pokračovanie v konaní s poukazom na odpadnutie dôvodu prerušenia konania.

Dňa 9. februára 2010 okresný súd vyžiadal dedičský spis od notárky so žiadosťou o jej vyjadrenie.

Dňa 15. februára 2010 notárka vyzvala dedičov na predloženie písomností.

Dňa 22. júna 2010 notárka požiadala o spoluprácu ministerstvo.

Dňa 1. júla 2010 notárka požiadala právnu zástupkyňu dedičky o poskytnutie adresy t. č. už plnoletého spoludediča.

Dňa 2. augusta 2010 okresný súd požiadal o spoluprácu Obvodní soud pro Prahu 1.

Okresný súd od októbra do decembra 2010 vykonal formou výziev potrebné zisťovania týkajúce sa osoby poručiteľa a jeho majetku.

Dňa 15. februára 2011 okresný súd urgoval právnu zástupkyňu dedičky vo veci poskytnutia informácií.

Dňa 19. apríla 2011 okresný súd požiadal Obvodní soud pro Prahu 1 o informáciu, v akom štádiu je vybavovanie dožiadania.

Dňa 3. júna 2011 okresný súd vrátil spis notárke z dôvodu pokračovania v prerokovaní dedičstva.

Dňa 25. júla 2011 okresnému súdu bola doručená správa banky o poručiteľových bankových účtoch.

Dňa 29. júla 2011 okresný súd vrátil spis notárke na pokračovanie v konaní.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. D 688/92 dochádzalo k porušovaniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov(...)

Ústavný súd už v rámci svojej predchádzajúcej činnosti judikoval, že úkony notára ako súdneho komisára v konaní o dedičstve sú úkonmi súdu, a preto aj nimi možno spôsobiť zbytočné priet'ahy, za ktoré nesie zodpovednosť všeobecný súd (III. ÚS 47/00).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie v napadnutom dedičskom konaní môže byť mimoriadne zložitú. Právna zložitost' preskúmvanej veci spočíva v tom, že poručiteľ bol štátnym príslušníkom niektorého štátu USA (Illinois), pričom dedičia sú štátnymi príslušníkmi Slovenskej republiky, ale aj Maďarskej republiky. Pokiaľ ide o faktickú zložitost', tú predstavuje skutočnosť, že dosiaľ ani dedičia (najmä dcéra poručiteľa), ale ani obecné a štátne orgány (polícia) jednoznačne nevedeli identifikovať štátnu príslušnosť poručiteľa a ani niektoré jeho osobné údaje (rodné číslo). Tieto skutočnosti ústavný súd neprehliadol pri určení výšky primeraného finančného zadost'učinenia. Napriek uvedenému doterajší neobyčajne zdĺhavý priebeh napadnutého

konania ústavný súd nemôže pripísať iba na vrub právnej a faktickej náročnosti prerokovávanej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľov v predmetnom konaní ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na ich ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v napadnutom konaní k zbytočným priet'ahom. Jedna z nich síce využila svoje právo a podala žalobný návrh na určenie neplatnosti závetu, avšak využitie možností daných navrhovateľovi procesnými predpismi (napr. podľa Občianskeho súdneho poriadku) na uplatňovanie a presadzovanie jeho práva v občianskom súdnom konaní síce spôsobuje predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, dôsledkom ktorého sú zbytočné priet'ahy (napr. I. ÚS 31/01). Ústavný súd však 5 rokov, počas ktorých bolo napadnuté dedičské konanie prerušené, samozrejme, nemohol pripočítat' na vrub okresnému súdu.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní a predovšetkým poukazuje na to, že viac ako 19-ročné trvanie preskúmaného konania je už samo osebe celkom jednoznačne neprimerané a neospravedlňiteľné (aj keď konanie bolo 5 rokov prerušené a spis sa nachádzal asi 1,5 roka aj na odvolacom súde, za tieto obdobia okresný súd nezodpovedá).

Okresný súd bol však v danej veci opakovane nečinný, a to konkrétne od 2. júla 1994 do 17. februára 1995 (sedem mesiacov), od 1. marca 1995 do 8. decembra 1995 (deväť mesiacov) a od 11. októbra 1999 do 11. decembra 2000 (štrnásť mesiacov). Uvedená nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlňiteľná, pretože minimálne 30 mesiacov okresný súd nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovatelia v predmetnej veci počas napadnutého konania nachádzali, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). Uvedené obdobia nečinnosti okresného súdu bez akýchkoľvek zákonných alebo iných ospravedlňiteľných dôvodov treba považovať za zbytočné priet'ahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu netolerovateľné. K týmto zbytočným priet'ahom pritom

nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu súdu. Pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ústavný súd posudzoval postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu, súdneho komisára (notára) vybavujúceho danú vec. V tejto súvislosti ústavný súd už uviedol, že ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie veci, a teda vykonanie spravodlivosti bez zbytočných prietáhov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním napr. na nadmerný počet vecí (pozri napr. I. ÚS 119/03).

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľom ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia v bode 3 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku tohto nálezu).

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovatelia požadovali priznať primerané finančné zadosťučinenie každému v sume 50 000 € z dôvodu dlhotrvajúceho konania (19 rokov) a straty hodnoty samotného dedičstva.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48

ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľov. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať im aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľov, najmä vzhľadom na celkovo dlhé trvanie napadnutého konania považuje za primerané každému zo sťažovateľov v sume po 2 500 €. Ústavný súd pritom prihliadol aj na mimoriadnu zložitost' napadnutého konania, ako i na to, že konanie bolo 5 rokov prerušené a takmer 2 roky sa spis nachádzal na krajskom súde.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu v bode 3.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľom vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri účelne vykonané úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, spísanie sťažnosti na ústavný súd, vyjadrenie k stanovisku porušovateľa). Za jeden úkon vykonaný v roku 2011 patrí odmena v sume 61,75 € (zníženie odmeny o 50 % pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb) a režijný paušál 7,41 €, t. j. trovy právneho zastúpenia jedného sťažovateľa za tri úkony predstavujú sumu 207,48 € (3 x 61,75 € + 3 x 7,41 €). V zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), preto trovy právneho zastúpenia štyroch sťažovateľov predstavujú celkovú sumu 829,92 € (4 x 207,48 €).

Uplatnené úkony právnej služby spočívajúce v ich vyčíslení pri každej samostatne podanej sťažnosti (za každého sťažovateľa) napriek tomu, že skutkovo a právne ide o tú istú vec pri zastupovaní viacerých osôb a s poukazom na ich „hromadné“ podanie v dňoch 20. a 21. júla 2011 a „jednotné“ prevzatie zastupovania (splnomocnenie advokáta z 18. júla 2011) ústavný súd nepovažoval za efektívne a rozhodol o nich v zmysle § 13 ods. 2 vyhlášky.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľov rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto nálezu.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2011